

Arrest

nr. 65 792 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 december 2008 en heeft zich op 16 december 2008 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 mei 2010.

1.3. Op 22 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A(...) R(...), bent een sjiitische Afghaan van Hazara origine. U verklaart geboren te zijn op 31 december 1993 in het dorp Kang, gelegen in het district Waras, dat deel uitmaakt van de Afghaanse provincie Bamyan. U was twee à drie jaar oud toen uw ouders met hun gezin Afghanistan verlieten en toevlucht zochten in de Iraanse stad Qom. U bent nooit meer teruggekeerd naar Afghanistan. U heeft twee zussen en twee broers. Tot uw twaalfde levensjaar volgde u vijf jaar onderwijs in een Afghaanse school in Iran. U werkte twee jaar als tapijtenmaker en u werkte later ook nog in een atelier waar zakken voor bouwmaterialen werden gemaakt. Uw vader en broers werkten in de bouwsector. U spreekt Dari, Farsi, Hazaragi en een beetje Nederlands. De reden waarom u Iran verlaten hebt is omdat Afghanen er slecht behandeld worden. Iraniërs kijken neer op Afghanen en de politie pakt Afghanen op en laat ze vervolgens vuile werkjes uitvoeren zoals toiletten kuisen en vraagt geld aan Afghanen. Het overkwam u ook dat u opgepakt werd toen u op een bank op straat zat. Bij vrijlating diende u te beloven nooit meer op een bank op straat te gaan zitten. Vele Afghanen zouden volgens u zelfs in het geheim de doodstraf krijgen. U bent vele keren door Iraanse kinderen op straat en door andere gewone Iraniërs aangevallen geweest. Omwille van deze talrijke incidenten en omwille van het feit dat een kennis van u stierf toen hij met zijn motorfiets verongelukte nadat hij met frisdranken bekogeld werd door Iraniërs besloot u uiteindelijk Iran te verlaten. In eerste instantie was uw vader niet akkoord met uw beslissing en wou hij dat u in Iran bleef, achteraf steunde hij u in uw beslissing. Op 16 december 2008 vroeg u asiel aan in België.

Bij terugkeer naar Iran vreest u er als ongewenste Afghaan opnieuw aangevallen en misschien zelfs gedood te worden. U wilt niet naar Afghanistan omdat uw vader u gezegd heeft dat jullie niet terugkunnen. U zegt dat u geen redenen heeft om terug te gaan naar Afghanistan, u kent er immers niemand.

Ter ondersteuning van uw Afghaanse nationaliteit legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

U vraagt als Afghaan om internationale bescherming in België omwille van de problemen die u ondervond in Iran. Hierdoor voldoet u niet aan de gestelde criteria in de bovenvermelde definities. Gezien uw problemen zich voordoen in Iran dient u in eerste instantie de bescherming in te roepen van Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit bezit. Er kan maar sprake zijn van internationale bescherming als aangetoond wordt dat u geen beroep kunt doen op betekenisvolle nationale bescherming. De redenen die u aanhaalt om aan te tonen dat een terugkeer naar Afghanistan vanuit Iran geen optie is, zijn niet zwaarwichtig genoeg om te aanvaarden dat u zich omwille van een gegronde vrees ten opzichte van Afghanistan niet kan of wil onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten stellen.

U zegt dat u niet veel meer weet over Afghanistan, dat uw familie Afghanistan lang geleden verlaten heeft omwille van oorlog en gevechten, u zegt dat uw vader sprak over [toenmalige] gevechten met de Taliban (CGVS p.2). U heeft geen enkel idee over het feit of uw vader politiek actief was toen jullie nog in Afghanistan woonden, u weet ook niks over mogelijke activiteiten die uw vader eventueel zou kunnen gehad hebben in Afghanistan, u vroeg er ook nooit naar. U hoorde enkel dat uw vader met zijn ezel goederen van het ene dorp naar het andere vervoerde en u dént dat hij misschien sympathisant was van S(...) A(...) B(...) (CGVS p.4). U vermoedt dat de situatie in Afghanistan ernstig is omdat uw vader zei dat hij er zaken meegemaakt en gezien had. De reden dat u denkt dat u niet naar Afghanistan terugkunt gaan is omdat uw vader u zei dat jullie niet terugkunnen (CGVS p.5). Alvorens u naar België vluchtte heeft u er zich dus niet op een ernstige manier van vergewist of er op het moment van uw vertrek nog steeds zwaarwichtige redenen zouden geweest zijn die een terugkeer naar Afghanistan verhinderden. Nochtans lijkt het gemakkelijker om de bescherming in te roepen van het land waar u de nationaliteit van bezit en waar u de talen van spreekt. U brengt geen enkel concreet gegeven naar voor waaruit zou kunnen blijken dat u problemen in de zin van de vluchtelingenconventie of in de zin van de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming zou kunnen ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Meer nog, volgens uw verklaringen is uw broer in 1385 (2006) teruggekeerd naar Kaboel in Afghanistan omdat hij er zich verloofde met een meisje. Na zijn terugkeer vanuit Afghanistan naar Iran vertelde hij dat het heel druk was in Kaboel, dat niemand er elkaar kent en dat er vele incidenten gebeuren (CGVS p.6). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat hij zaken vertelde waardoor er aanwijzingen zouden kunnen

zijn dat u of uw familie problemen zou kunnen ondervinden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Uw broer slaagde er zelfs in om uw taskara te verkrijgen in Afghanistan. Alles wijst er op dat uw familie indertijd Afghanistan verliet omwille van de woelige oorlogstijden doch heden ten dage is daar in uw regio van afkomst (district Waras in de provincie Bamiyan) geen sprake meer van (zie verder).

Er is met andere woorden geen enkele indicatie dat u omwille van uw politieke overtuiging, uw ras, uw religie, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep vervolging zou moeten vrezen in Afghanistan. De regio in Afghanistan waar u van afkomstig bent is bovendien momenteel al geruime tijd één van veiligste en meest stabiele van het land. Er is geen sprake van veralgemeend willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in het district Waras noch in de ganse provincie Bamiyan (zie hiervoor het door Cedoca opgestelde rapport dat toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratieve dossier) en de meerderheid van de personen die er wonen zijn Hazara's, net als u. U bent meerderjarig, genoot enige jaren scholing, u heeft werkervaring en u spreekt Dari, Farsi, Hazaragi en een beetje Nederlands. Dat u geen familie meer heeft in Afghanistan geeft in uw geval geen aanleiding om te stellen dat u er zult blootgesteld worden aan vervolging of ernstige schade. Vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt. Dat u, als volwassene, bij terugkeer naar Afghanistan niet omringd bent door uw directe familie kan niet gezien worden als de hierboven gedefinieerde vorm van vervolging. Men kan niet concluderen dat uw terugkeer naar Afghanistan onder die omstandigheden zou kunnen oplopen tot een mogelijke schending van een absoluut mensenrecht zoals het recht op leven of het recht om niet gefolterd te worden of het recht omgeen inhumane of vernederende behandeling te moeten ondergaan. Zoals eerder gezegd kunnen echter ook andere mensenrechtenschendingen of een cumulatieve van verschillende maatregelen en mensenrechtenschendingen vervolging bewerkstelligen indien ze het leven van een persoon in zijn land van herkomst zo ondraaglijk maken dat de enige mogelijkheid voor zo een persoon is om een beroep te doen op internationale bescherming. Dit wordt dan vervolging op basis van cumulatieve gronden genoemd. Op basis van uw verklaringen is het echter duidelijk dat daar in uw geval geen enkele indicatie voor is.

Dat u zegt geen redenen te hebben om naar Afghanistan terug te gaan (CGVS p.5) valt te begrijpen doch kan niet aanvaard worden als geldige reden voor een asielaanvraag in België op basis van problemen in Iran terwijl u de Afgaanse nationaliteit bezit en er geen aantoonbare problemen noch vrees voor vervolging of ernstige schade heeft. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat de autoriteiten - of andere actoren - in Afghanistan u intentioneel schade zouden willen toebrengen.

Op basis van uw verklaringen heeft u dus niet aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben ten opzichte van het land van uw nationaliteit, met name Afghanistan. Het volstaat niet dat u zelf denkt dat u in Afghanistan gevaar zou kunnen lopen, er moet een reëel risico kunnen vastgesteld worden. Als er geen objectieve gegevens zijn om uw gegronde vrees ten opzichte van Afghanistan te ondersteunen kan er geen sprake zijn van internationale bescherming (James C. Hathaway, The Law of Refugee Status, Butterworths, Canada, 1991, preface, vi).

U heeft niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. Bijgevolg kan u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden erkend.

Evenmin maakt u het op basis van dezelfde verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bamiyan, meer bepaald in het district Waras, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamiyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Bamiyan enkel de noordelijke districten te maken hebben met infiltratie van AGE's. In 2010 meldde ANSO dat de situatie in provincie Bamiyan in het algemeen kalm was. Voor het district Waras wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Bamiyan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Waras actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wenst het CGVS aan te stippen dat u op basis van het initiële medisch onderzoek in opdracht van de "Federale Overheidsdienst Justitie - Dienst Voogdij" als meerderjarig werd bestempeld. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) neer. Volgens de gegevens op uw taskara zou u minderjarig zijn. Na onderzoek van de door u neergelegde taskara besluit de "Federale Overheidsdienst Justitie - Dienst Voogdij" op 1 september 2010 dat het door u nieuw aangevoerde element (uw taskara) niet van aard is om de resultaten van het medische onderzoek tegen te spreken. Bijgevolg kunt u door het CGVS niet beschouwd worden als minderjarige.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de manifeste beoordelingsfout, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal hem ten onrechte het vluchtelingenstatuut niet heeft toegekend aangezien hij van bij aanvang van de procedure een afdoend en gedetailleerd feitenrelaas naar voren heeft gebracht, zonder enige tegenstrijdigheid en/of onjuistheid, en hij derhalve voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag). Verzoeker bevestigt verder dat conform het vluchtelingenverdrag zijn vervolgingsvrees ten aanzien van het land van nationaliteit dient te worden beoordeeld, in casu Afghanistan, doch wijst erop dat dit niet wegneemt dat hij sinds zijn prille jeugd niet meer in Afghanistan is geweest en dus moeilijk kan onderzocht worden of hij zich onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan plaatsen. Verzoeker betreurt dat de commissaris-generaal in casu, gezien verzoekers jarenlang verblijf in Iran, nagelaten heeft contact op te nemen met de Afghaanse

autoriteiten om de praktische terugkeer- en beschermingsmogelijkheden te onderzoeken aan de hand van de door hen verstrekte informatie, en stelt dat de motivering in de bestreden beslissing omtrent de mogelijke bescherming door de Afghaanse autoriteiten dan ook puur theoretisch is. Verzoeker vervolgt dat door de commissaris-generaal impliciet erkend wordt dat verzoeker en zijn familie gegronde redenen hadden om Afghanistan te ontvluchten omwille van de oorlogsomstandigheden en dat aan zijn asielaanvraag op zich niet getwijfeld wordt, en hij merkt daarnaast op dat de actualiteit van de vervolgingsvrees niet expliciet als voorwaarde in het vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de vreemdelingenwet vermeld staat.

Wat betreft de motivering dat verzoeker, niettegenstaande dat hij al twintig jaar niet meer in Afghanistan heeft gewoond, toch vermoed wordt terug te kunnen gaan naar zijn geboortestreek, betoogt hij dat hij geen netwerk heeft in Afghanistan en de gebruiken en tradities niet kent zodat hem wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus dient worden toegekend aangezien het niet realistisch is dat hij zou kunnen terugkeren naar zijn streek van afkomst. Tevens dient rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in zijn geboorteprovincie- en district zoals blijkt uit de toegevoegde ANSO rapporten, aldus verzoeker.

Aan het verzoekschrift worden drie rapporten van ANSO toegevoegd.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij wat betreft zijn problemen in Iran in eerste instantie de bescherming dient in te roepen van Afghanistan, het land waarvan hij de nationaliteit bezit, maar de door hem aangehaalde redenen om aan te tonen dat een terugkeer naar Afghanistan vanuit Iran geen optie is, niet voldoende zwaarwichtig zijn om te aanvaarden dat hij zich niet kan of wil onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten stellen, (ii) hij er zich, gelet op zijn vage verklaringen over de redenen waarom zij destijds Afghanistan verlieten en omtrent de (politieke) activiteiten van zijn vader, niet op een ernstige manier van vergewist heeft of er op het moment van zijn vertrek uit Iran nog steeds zwaarwichtige redenen zouden geweest zijn die een terugkeer naar Afghanistan verhinderden, (iii) zijn broer in 2006 terugkeerde naar Kaboel om er zich te verlossen, hij erin slaagde om verzoekers taskara te verkrijgen en nergens uit zijn verklaringen blijkt dat er aanwijzingen zouden kunnen zijn dat verzoeker of zijn familie problemen zouden kunnen ondervinden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, (iv) alles er ook op wijst dat zijn familie indertijd Afghanistan verliet omwille van de woelige oorlogstijden doch heden ten dage in zijn regio van afkomst, district Waras in de provincie Bamyān, hiervan geen sprake meer is blijkens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, (v) er geen enkele indicatie is dat verzoeker omwille van zijn politieke overtuiging, zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit of zijn behoren tot een sociale groep vervolging zou moeten vrezen in Afghanistan, (vi) het gegeven dat hij geen familie meer heeft in Afghanistan in zijn geval geen aanleiding geeft om te stellen dat hij er zal blootgesteld worden aan vervolging of ernstige schade, (vii) er actueel voor burgers uit Waras geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en (viii) de door verzoeker neergelegde taskara niet van die aard is om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken en hij door het Commissariaat-generaal bijgevolg niet als een minderjarige kan worden beschouwd.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le*

statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De Raad stelt in casu vast dat verzoeker voorhoudt dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft, en dat zijn identiteit en afkomst door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in twijfel wordt getrokken. Derhalve dient verzoekers nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker een "originele" taskara heeft voorgelegd, doch dat dit document niet werd aanvaard als objectief bewijs met betrekking tot verzoekers voorgehouden leeftijd, gelet op het medisch onderzoek waaruit blijkt dat hij niet minderjarig is zoals hij het stelde. De Raad stelt hierbij vast dat uit een faxbericht van verzoeker van 16 augustus 2011 blijkt dat het beroep tegen de beslissing van de 'Dienst Voogdij', waarbij de dienst na medisch onderzoek van oordeel was dat verzoeker meerderjarig is, nog hangende is bij de Raad van State.

2.6. In de mate verzoeker stelt dat hij een afdoend en gedetailleerd feitenrelaas naar voren gebracht heeft zonder enige tegenstrijdigheid en/of onjuistheid en zijn asielaanvraag niet in twijfel getrokken wordt door de commissaris-generaal, benadrukt de Raad dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde op twee of driejarige leeftijd Afghanistan te hebben verlaten samen met zijn familie omwille van de oorlog en gevechten (administratief dossier, stuk 25: vragenlijst DVZ, p. 2 en administratief dossier, stuk 16: gehoor CGVS, p. 2) en niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat "*zijn vader gezegd heeft dat zij niet meer terugkunnen*" en dat "*hij geen redenen heeft om terug te gaan naar Afghanistan omdat hij daar niemand kent*". (verzoekschrift, p. 4). De Raad leest verder in de bestreden beslissing dat verzoeker, gelet op zijn vage verklaringen over de (politieke) activiteiten van zijn vader, er zich niet op een ernstige manier van vergewist heeft of er op het moment van zijn vertrek nog steeds zwaarwichtige redenen zouden geweest zijn die een terugkeer naar Afghanistan verhinderden, zijn broer in 2006 terugkeerde naar Kabul om er zich te verloven met een meisje, nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn broer zaken vertelde waardoor er aanwijzingen zouden kunnen zijn dat hij of zijn familie problemen zouden kunnen ondervinden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, zijn broer er zelfs in slaagde om voor verzoeker een taskara te verkrijgen in Afghanistan, en heden ten dage in zijn regio van afkomst geen sprake meer is van woelige oorlogstijden zodat dan ook geconcludeerd kan worden dat er geen enkele indicatie is waaruit blijkt dat verzoeker omwille van zijn politieke overtuiging, zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit of het behoren tot een sociale groep vervolging zou moeten vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker onderneemt geen enkele poging om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Hij beperkt zich tot de opmerking dat de actualiteit van de vervolgingsvrees niet expliciet als voorwaarde vermeld staat in het vluchtelingenverdrag, noch in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, doch hij gaat eraan voorbij dat de Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de asielaanvraagster en of deze een objectieve grondoorzaak heeft en de betrokkene daartoe moet aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, en zulks noodgedwongen inhoudt dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land/regio van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en *The law of refugee status*, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72).

Derhalve mocht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, gelet op de probleemloze terugkeer van zijn broer en het feit dat er in Bamyan geen oorlogstoestanden meer woeden, wel degelijk met reden stellen dat verzoeker geen enkel concreet gegeven naar voren gebracht heeft waaruit zou blijken dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen in de zin van het vluchtelingenverdrag zou kunnen ondervinden.

Wat betreft het verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nagelaten heeft te onderzoeken wat voor verzoeker, na een jarenlang verblijf in Iran, de praktische terugkeermogelijkheden zijn naar Afghanistan en welke bescherming verzoeker van de Afghaanse autoriteiten kan verwachten, wijst de Raad erop dat het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak, waaronder de actuele veiligheidssituatie, te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft de commissaris-generaal zich geenszins beperkt tot een puur theoretisch discours wat betreft de mogelijke bescherming door de Afghaanse autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er geen enkele indicatie is dat verzoeker omwille van zijn politieke overtuiging, zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit of het behoren tot een sociale groep vervolging zou moeten vrezen in Afghanistan, de regio in Afghanistan waar hij vandaan komt is bovendien al geruime tijd één van de veiligste en meest stabiele in het land, er is geen sprake van veralgemeend willekeurig geweld in het district Waras noch in de provincie Bamiyan, de meeste mensen die er wonen zijn Hazara's zoals verzoeker, verzoeker is meerderjarig, genoot enige jaren scholing, hij heeft werkervaring en spreekt Dari, Farsi, en Hazaragi.

Waar verzoeker betoogt dat hij in Afghanistan geen netwerk heeft en er de gebruiken en tradities niet kent, wijst de Raad er enerzijds op dat verzoeker in een Afghaanse familie is grootgebracht, weliswaar buiten Afghanistan, zodat het dan ook onwaarschijnlijk is dat hij geen kennis zou hebben van de gebruiken en tradities, en hij anderzijds een volwassen persoon is die kennis heeft van de taal van zijn regio van herkomst waar ook nu het grootste deel van de populatie dezelfde etnie heeft als verzoeker.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet blijkt voorts uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (*'Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjsir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)'* van 27 augustus 2010, laatst geüpdatet op 20 januari 2011) dat in de provincie Bamiyan enkel de noordelijke districten te maken hebben met infiltratie van AGE's, ANSO in 2010 meldde dat de situatie in de provincie Bamyan in het algemeen kalm was en voor het district Waras geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige incidenten. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er voor burgers in het district Waras actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en de door verzoeker bijgebrachte rapporten van ANSO zijn niet voldoende om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Uit deze rapporten blijkt onder andere dat ook in de provincie Bamiyan een overgang gepland is van de ISAF autoriteiten naar de ANSF (Afghaanse veiligheid), er sprake is van roofovervallen langs de weg, harde weersomstandigheden hetgeen een invloed heeft op de toegang tot bepaalde streken en een geweldloze demonstratie voor het kantoor van de Gouverneur. Deze in de nieuwe Anso rapporten vermelde gegevens en incidenten zijn niet van die aard dat ze te beschouwen zijn als willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat mag besloten worden dat uit de informatie die verzoeker aanbrengt niet blijkt dat hij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS